

COURANT, De, katholiek Vlaams dagblad, uitgegeven in Brussel door de samenwerkende vennootschap De Beiaard (19 september 1937 – 10 mei 1939).

Tot de stichters van De Beiaard behoorden verscheidene katholieke Vlaamse industriëlen, onder wie Léon Bekaert de belangrijkste kapitaalinvesterer was. Het overige kapitaal kwam van christelijke sociale organisaties, in de raad van beheer vertegenwoordigd door Edmond Rubbens, August de Schryver, Mgr. Karel Cruysberghs en kanunnik Antoon Brys. De naamloze vennootschap Het Volk was eveneens aandeelhoudster, maar bracht voornamelijk materiaal voor de drukkerij in. Afgevaardigd bestuurder was Robert Vandeputte.

De oprichting ging gepaard met wat men de eerste technische concentratie in de Belgische pers zou kunnen noemen. Zij kwam tot stand in de vorm van

een samenwerkende vennootschap, de *Pressa Catholica*, waartoe vier dagbladen toetraden: *De Courant*, *Het Volk-De Tijd*, *Le XXe Siècle* en *La Cité nouvelle*. Algemeen directeur van De Beiaard werd ingenieur Robert Reyntjens terwijl Godfried Develter benoemd werd tot hoofdredacteur en politiek directeur van de krant. De redactie was op een paar uitzonderingen na samengesteld uit nieuwe, jonge elementen, wat ondanks de technische samenwerking met de drie oudere dagbladen een niet gering waagstuk betekende. Ook de internationale toestand was niet bevorderlijk voor een nieuwe onderneming. Na één jaar, bij de eerste mobilisatie in augustus 1938, raakte *De Courant* door de oproeping van talrijke medewerkers in moeilijkheden. De grootste oplage overtrof nooit de 10.000. Op 10 mei 1939 werd De Beiaard opgeheven en de publicatie gestaakt. Kort daarna verdween ook *La Cité nouvelle* uit de groep *Pressa Catholica*. *Het Volk-De Tijd* verlieten de groep op het eind van 1939 en werden toen in Gent gedrukt. *Le XXe Siècle* verdween voorgoed op 10 mei 1940.

De Courant was opgericht als concurrent van *De Standaard* en tegen de politiek van de leider daarvan Gustaaf Sap. Het blad verklaarde zich voorstander van een "welbegrepen nationalisme", meende dat weldra het gevaar van Waals imperialisme zou verdwijnen en zag geen tegenstelling tussen het Vlaamse welzijn en de Belgische staat: het wees **federalisme** dus af.

In het eerste hoofdartikel werd er de nadruk op gelegd, dat *De Courant* "niet in dienst zou staan van bepaalde personen en groeperingen" en dat het blad in de rangorde der waarden de godsdienst op de eerste plaats zou stellen en in dat opzicht zijn houding zou afstemmen op de uitspraken van het kerkelijk gezag. Het blad hoopte dat de taalwetgeving de betrekkingen tussen Vlamingen en Walen geleidelijk zou normaliseren. Het liet zijn sociale houding inspireren door de sociale leer van de Kerk en wilde elke vorm van klassenstrijd voorkomen. *De Courant* sprak zich uit voor de neutraliteit van België en voor "culturele en militaire toenadering tot Nederland".

LITERATUUR: H.J. Elias, *25 jaar Vlaamse Beweging 1914-1939*, IV, 1969; – R. Vandeputte, Léon-A. Bekaert, *een groot man, een goed mens*, 1979; – G. Durnez, *De Standaard. Het levensverhaal van een Vlaamse krant*, I, 1985.

EMIEL VAN CAUWELAERT* EN GASTON DURNEZ